

Sygn. akt III AUa 21/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krystyna Smaga (spr.) SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: st. prot. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 maja 2012 roku wydanym w sprawie

III AUa 379/12

w przedmiocie wypłaty emerytury

oddala skargę.

III AUa 21/13

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. G. w dniu 8 stycznia 2013 r. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 maja 2012 r. w sprawie III AUa 379/12, zaskarżając ten wyrok jako oparty o przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw, w tym art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. w sprawie K 2/12. Wnosiła o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 31 maja 2012 r., uwzględnienie apelacji i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez uwzględnienie odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i zobowiązanie ZUS do wypłaty zaległych świadczeń emerytalnych wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.

Sąd Apelacyjny ustalił co następuje:

Wnioskodawczyni H. G. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2008 r decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 9 września 2008 r (str. 39 - 40 akt ZUS (...)). W dacie tej pozostawała w zatrudnieniu w Urzędzie Miasta w L. i wypłata emerytury została zawieszona. W dniu 17 sierpnia 2010 r skarżąca, kontynuując zatrudnianie, złożyła wniosek o wypłatę emerytury. Decyzją z dnia 6 września 2010 r ZUS wznowił wypłatę świadczenia od 1 sierpnia 2010 r, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Decyzją z dnia 6 października 2011 r wstrzymano skarżącej wypłatę emerytury od 1 października 2011 r wobec kontynuowania zatrudnienia. Podstawą wydanej decyzji był przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wprowadzony do ustawy przepisem art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) z dniem 1 stycznia 2011 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 8 lutego 2012 r, wydanym w sprawie VII U 1241/12, oddalił odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W ocenie Sądu Okręgowego, niezbędną przesłanką wypłaty świadczenia od dnia 1 października 2011 r jest rozwiązanie stosunku pracy łączącego świadczeniobiorcę z dotychczasowym pracodawcą.

Apelacja wnioskodawczyni od tego wyroku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 31 maja 2012 r w sprawie III AUa 379/12. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny przywołał nadto wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 lutego 2007 r, zgodnie z którym przepis art. 103 ust. 2a (o takim samym brzmieniu jak art. 103a) ustawy o emeryturach i rentach jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1, art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji.

Następnie Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r (Dz. U. z 2012 r poz. 1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r Nr 153, poz. 1227 ze zm.) dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa, wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji tego wyroku, z dniem 22 listopada 2012 r, przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Złożona przez H. G. skarga o wznowienie postępowania jest dopuszczalna. Zgodnie z treścią art. 401¹ kpc można żądać wznowienia postępowania w wypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie. W świetle art. 407 § 2 kpc, w sytuacji określonej w art. 401¹ kpc, skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wnioskodawczyni wniosła skargę w wymaganym terminie, jak również wskazała podstawę warunkującą dopuszczalność skargi.

Podstawę orzeczenia wydanego w sprawie skarżącej stanowił art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Badając zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu z treścią art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS,

wskazując że przepisy te nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Jak wynika z wyroku Trybunału, niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została jedynie w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Taka treść orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego została potwierdzona w jego pisemnym uzasadnieniu dotyczącym skutków wyroku, gdzie w sposób wyraźny i jednoznaczny stwierdza się, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r do 31 grudnia 2010 r”, a więc po uchyleniu cytowanego wyżej art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a przed wejściem w życie art. 103a tej ustawy dodanego powołaną wcześniej ustawą z dnia 16 grudnia 2010 r o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed dniem 1 stycznia 2011 r, jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten, obowiązujący do dnia 7 stycznia 2009 r, stanowił że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Skarżąca nabyła prawo do emerytury w okresie, kiedy istniała konieczność rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą w celu realizacji prawa do emerytury przez jej wypłatę. Zatem nie mieści się w kręgu osób, których dotyczy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, to jest w kręgu osób, „które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r bez konieczności rozwiązania stosunku pracy”. W tej sytuacji skarżąca nie miała prawa do wypłaty emerytury od 1 października 2011 r, skoro pozostawała w zatrudnieniu.

Dlatego Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r, sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.